

saadant Lighedskrav's Fyldestgjørelse, saa troer jeg, at Thingets ærede Viceformand (Monrad) meget klart rammede Hovedmangelen ved Forslaget. Hovedmangelen er nemlig den, at man vil bygge Reglerne for en personlig Præstations Udredelse paa Hartkornsansættelsen. Der er Modsigelsen. Det er unaturligt, naar man blot spørger om, hvorledes der skal gives Regler for en saadan personlig Naturalpræstations Udredelse, da at fordele den efter Hartkornet. Man kommer, enten man vil eller ikke, tilbage til de Kræfter, hvormed det personlige Arbejde skal udføres. Siger man saa: men den Maade, hvorpaa det nu gaaer, er altfor ulige, saa er Svaret ikke, som det gives i Lovforslaget, men det maatte blive et ganske andet. Man maatte da gaae den samme Vej som ellers i flige Tilfælde, hvor man ikke kan affaase et Naturalarbejde, nemlig at give en Betaling. Vil man altsaa af principielle Grunde en større Lighed, saa maa man ikke gaae den Vej, her er foreslaaet, nemlig at lægge selve Arbejdet paa Hartkornet, thi, som det med fuld Føie er blevet sagt, § 6 er ingenlunde fyldestgjørende til at afværge de af denne Hartkornsligning flydende Ulemper. Det er ikke nok at sige, at de Brugere af Gaarde eller afgiftspligtige Bygninger, der ikke maatte have saamange faste Karle i Tjeneste, som de ifølge Lovens Regler maatte være pligtige at levere, skulle, naar de derom forinden hvert Aars 3de November gjøre Anmeldelse til Sogneforstanderskabet, være fritagne for at præstere indtil det halve Antal Mand i hver Omgang; thi det er meget muligt, at Folkeholdet er for lidet, at selve denne begrænsende Forpligtelses Opfyldelse er umulig. Hele denne Regel maa altsaa omdannes, Lovforslaget maatte gjenneemgaae væsentlige Omdannelser, inden det skulde blive brugbart — hvis man for at fyldestgjøre Lighedskravet vilde have en Forandring. Man kommer da ind paa Bestemmelsen af Betaling for Arbejde og Ligning af denne Betaling, saa at de, der faae mere Arbejde at udføre, faae nogen Godtgjørelse, og de, der ikke kunne præstere saameget, som efter Folketallet tilkom dem, maae deeltage efter

en større Maalestok i Betalingen. Det er den eneste Vej, der er at gaae. Da dette er en saa væsentlig Hovedindvending, skal jeg idetmindste for Tiden ikke gaae ind paa flere Indvendinger, som jeg ellers troer let kunde fremfalde Mobbemærkninger.

Formanden: Rigsdagsmanden for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Bregendahl: Jeg frasalder Ordet.

Lindberg: Det forekommer mig, at naar Tale er om Sneekastning, er der egentlig Tale om et Bearbejde, og at det altsaa er klart, at det er en Sag, der ligesom vedkommer Communen. Jeg troer altsaa, at hvis vi havde et Lovforslag, der gik ud paa, at det blev overdraget Sogneforstanderskaberne, naar et saadant Arbejde var at foretage, at lade det udføre paa Communens Regning, da vilde det fordele sig selv paa en naturlig Maade, og Arbejdet vilde kunne udføres saa hurtigt, som de tilstedeværende Kræfter vare istand der til. Alle de andre Bestemmelser om Fordeling paa Hartkornet o. s. v. forekomme mig at føre til Vilkaarlighed enten til den ene eller den anden Side; men dersom det anerkjendes, og det kan vistnok Ingen nægte, at det ligesom er en communal Sag, og at Beføstningen ogsaa maa udredes af Communalkassen og fordeles paa samme Maade som enhver communal Byrde i Sognet, saa forekommer det idetmindste mig, at der ikke kunde indvendes det Allermindste imod en Ordning som den af mig antydede. Nu er det vel saaledes, at for Dieblirket have Sogneforstanderskaberne ikke denne Bemyndigelse; men jeg vilde derfor rette det Spørgsmaal til de ærede Forslagsstillere, om de ikke for deres Vedkommende vilde gaae ind paa en saadan Forandring. Det glædede mig at høre, at den ene af disse, den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen), ønskede, at Sogneforstanderskaberne skulde faae en større Bemyndigelse. Dersom Lovforslaget kunde rettes derved, vil jeg stemme derfor; i dets nuværende Form maa jeg stemme derimod.